

I den betænkning, jeg omtaler her, anfører udvalget en række overordnede synspunkter om spørgsmålet, og det udtaler bl.a. i den forbindelse, at det er utænkeligt, at embedsmandsapparatet ikke bistår politikerne med en række skriftlige arbejder – artikler, taler, osv. – til gennemførelse af regeringens sager. Og dette giver ikke, så længe hensynet til sandfærdighed tilgodeses, anledning til betænkeligheder. Jeg skal her henviser hr. Keld Albrechtsen til side 122-123 i denne betænkning.

Så er der en anden reference, som er Ombudsmandens reference til en tilsvarende diskussion, vi havde op til afstemningen om Amsterdamtraktaten i 1998, hvor Ombudsmanden i den forbindelse udtaler, at det ikke er i strid med gældende ret eller god forvaltningsskik, at medarbejderne i et ministerium inden for lovgivningens rammer forudsættes at yde bistand til ministerens politiske virksomhed.

Kort sagt, vi har en række velbelyste kilder til at arbejde på det grundlag, og det respekterer vi naturligvis fuldt og helt. Derfor har jeg ikke yderligere at bidrage med til dette spørgsmål.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo altid dejligt, når statsministeren blotter sig lidt, som det sker her senest, og viser, at han jo af sine embedsmænd er udstyret med nogle talepapirer, som han ikke ønsker at bruge i starten af spørgetiden, men som så dukker op, efterhånden som andre også rejser spørgsmål.

Det er jo rart nok, og så kan vi jo se, at statsministeren har gjort sig den ulejlighed at finde frem til, at der jo selvfølgelig er nogle bidrag til denne her debat. Statsministeren nævner så Ombudsmanden, som har været på banen. Velkendt er også Nordskovs betragtninger, som vi jo selvfølgelig kender som et vægtigt bidrag til denne her debat.

Men det har jo bare ikke gjort, at regeringen på nogen måde har haft en selvransagelse for at finde grænsen. Når jeg noterer, at Ombudsmanden siger, at embedsmændene naturligvis skal give bistand til ministerens arbejde, så er det jo så soleklart, som noget er: Selvfølgelig er det embedsmændenes opgave.

Men er det embedsmændenes opgave på anmodning fra statsministeren eller andre ministre at lave materiale, som indgår som egentligt valgkampmateriale op til en folkeafstemning; som indgår på lige fod med andre bidrag om, hvorvidt man skal stemme ja eller nej? Det er

ikke informationsmateriale, men direkte agitativt materiale for at få fremmet et bestemt politisk synspunkt i en valgkampsituation. Er det også embedsmændenes opgave?

Der er altså en grænse for det. Statsministeren siger, at Ombudsmanden gør rede for, hvad der er embedsmændenes opgave, nemlig at bistå ved ministrenes opgaver, men hvad så, hvis de går over til at være egentlige agitatorer i en valgkamp?

Jeg gerne vil have et positivt bidrag fra statsministeren om, hvorvidt statsministeren og regeringen vil bidrage til at finde og definere den grænse. Hvis ikke vi kan få det, så vil vi tage initiativ til, at Folketingets partier alligevel sætter den grænse, og så bliver det desværre bare uden statsministerens deltagelse. Så bliver det jo med de partier, der vil deltage i det arbejde, og der har jeg med glæde set, at bl.a. hr. Anders Fogh Rasmussen jo har de samme synspunkter, og jeg har også hørt SF'ere have synspunkter i den retning. Så der skulle jo være muligheder for at finde en løsning på det her.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu stillede jeg ikke spørgsmålet til statsministeren for at genere statsministeren – det vil jeg bede ham være forvisset om – men vi kunne jo komme i den situation, at statsministeren en dag ikke længere var statsminister. At der var en anden statsminister.

Så kunne også den nuværende statsminister måske have brug for, at der var balance og orden i de her ting. Jeg synes, at vi skulle gribe det an på den saglige måde, for der har jo udviklet sig ting, som ikke var taget i betragtning, da de rapporter, som statsministeren henviste til, blev skrevet. F.eks., har man udviklet en ny praksis. Nu kan jeg se, at statsministerens kollega, udenrigsministeren, sidder bagved, og han har ansat en masse journalister i sit ministerium, som medvirker til at udbrede ministerens opfattelse af, hvordan verden ser ud.

Det er muligvis i orden, men det kunne da være fornuftigt at have en diskussion om, hvor langt sådan noget kan gå, og hvor man sætter grænserne, så det ikke bliver ren partipolitik.

Jeg synes, statsministeren skulle tage imod den invitation også med henblik på, at der kunne komme andre regeringer i dette land.

Hermed sluttede spørgsmålet.